

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 72.

Tiende Sæssion.

43de Møde.

Mandagen den 13de December.

(Forsat.)

Thalbiger: Jeg troer ved flere Leiligheder at have vilst, at jeg ikke er nogen Møde-stander, af Hæstes Overgang til Selvetendom. Jeg troer ogsaa at have vilst, at jeg ikke er meget kræsen i at modtage Forslag, som vi faae dem fra det andet Thing, og jeg har som oftest, naar der ikke har været særdeles Omstændigheder, aldrig stemt for at nedsætte Udvalg under den sidste Tid af en Sæssion; men det forekommer mig dog, at denne Sag er af den Betydning og Vigtighed, at Thinget bør nedsætte et Udvalg, og jeg skal derfor ogsaa stemme for et saadant.

Lehmann: Jeg skal til hvad jeg har anført endnu kun sige, at den ærede Lands-thingmand, der sidder ved min høire Side (Frølund), vel har indrømmet Thingets Medlemmer den Ret at have et forskjelligt Hjertelag — en Indrømmelse, som jeg med Tak tager imod — men at han ved Siden deraf har forudsat, at vi sagde: Det og meente et Andet, at vore Udtalelser ikke vare Vidnesbyrd om, hvad vort Hjertelag var, men at den Afstemning, som jeg for mit Vedkommende har bebudet med Hensyn til et Udvalgs Nedsættelse, skulde være Devis paa, at mit Hjertelag var det Modsatte af, hvad jeg har udtalt; og det er en Fornærmelse, som jeg med Foragt tilbageviser. Med Hensyn til hvad et andet æret

Medlem (S. Christensen) har udtalt, skal jeg bemærke, at ligesaa lidt som jeg anseer det for at være Landstingets Opgave, ifkun at gjøre Folkethingets Billie, ligesaa lidt anseer jeg det for at være vor Opgave, at tilfredsstille Ministeriet. Altsaa om det ogsaa var givet, at dette Lovforslag kunde blive til Lov, saasnart de to Ord: „Fæstlovgivningen ubergiven“ udgaae, saa er for mig ikke den Forpligtelse opfyldt, som jeg har til at medvirke efter min bedste Evne til, at de Love, der gaae igjennem Thingene, bringes til den bedst mulige Skikkelse. Det er i saa Henseende for mig, hvor megen Tillid jeg end har til det nuværende Ministerium, ingenlunde tilstrækkeligt, at Lovene faae dets Samtykke; men jeg maa have den Overbevisning, at jeg har gjort Mit — og jeg finder, at det er en Sætning, som ethvert af Thingets Medlemmer godt kan underskrive for sit Vedkommende — til, at Lovene blive saa gode som mulig. Det var kun disse tvende Bemærkninger, jeg vilde tilføie, idet jeg skal gjentage, at det Spørgsmaal, om et Udvalgs Nedsættelse fører til, at Loven kommer ud i denne Sæssion eller ikke, er et Spørgsmaal, hvorfor Ansvoaret ikke falder paa Landstinget, forudsat at dette ikke gjør sig skyldigt i et utilsigtligt Ophold af Sagen. Forøvrigt mener jeg ogsaa, at det har sin politiske Betydning, at det bliver aldeles vitterligt og klart, at Landstingets Medvirking er nødvendig til Loves Tilveiebringelse, at en Sag ikke er færdig, fordi den er færdig i Folkethinget; jeg troer, at det er aldeles nødvendigt, at dette bliver fuldstændig vitterligt. Naar man taler til Tunghørigs, maa man tale høit, og den, der ikke vil høre, han maa søle.